

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Únor 2026 / 269

Milí bratři, milé sestry,

v prosinci jsme měli setkání farářů, kterému se u nás říká pastorálka. Hostem zde byl Karel Matocha, který je ředitelem sociálních služeb Vsetín a který si pro nás připravil velmi zajímavou přednášku o závislostech, zvláště těch moderních. A když jsme ji potom na konci reflektovali, došli jsme k tomu, že lidé spolu přestávají mluvit a naslouchat si. Vlastně vícekrát během toho dne zaznělo, že jsme jako lidé vztahové bytosti a jak je pro nás důležité společenství a zcela konkrétně pak společenství věřících.

Jenže společenství se dá vytvářet i bez Ježíše a své o tom věděli i Ježíšovi učedníci. Když se po jeho vzkříšení zase setkali, ujal se Petr vedení. A aby si zajistili obživu, vydali se na loď chytat ryby a ostatní se k němu přidali. Jenže té noci nic neulovili.

Pak se však scéna začne pomalu proměňovat a začne svítat, jako by začala svítat i jistá naděje. Touto nadějí však není světlo svítání, ale vzkříšený. Ježíš, který stál na břehu, i když ho učedníci zatím ještě nepoznali.

Potom však uslyší jeho hlas: „Děti, nemáte něco k jídlu?“ a odpovědí je mu prostě „ne“ – nemáme. Vydali se na lov bez svého mistra a sítě zejí prázdnotou. Hned na to však slyší: „Tak je hodte na pravou stranu lodi, tam je najdete.“

Nenamáháme se i my někdy nadarmo, na špatném místě nebo bez našeho mistra a Pána? Co by nám v takovou chvíli poradil? A kde je vlastně moje místo „na pravé straně“ – kde mám spustit síť?

Ježíšova rada zabrala. A když se síť zaplnily rybami, milovanému učedníkovi to došlo: vždyť je to Pán, říká Petrovi. Jenže Petr strčí hlavu do písku. Tedy ne tak docela. Petr, když se s ním chce Bůh setkat, zakryje tak jako kdysi

Obr. Daniel Trusina

Adam svou nahotu. A pro jistotu ještě skočí do vody. Oddaluje jejich setkání, jak to jenom jde, protože má ještě v čerstvé paměti, jak Ježíše zapřel. Na to ukazuje i ohniště, které je na břehu. Když Petr Ježíše zapřel, bylo to také kolem ohně. Tentokrát jsou tam však kromě ohně ještě ryba a chléb. Je tam něco připravené. A je tam vzkříšený Ježíš, který si své učedníky přitahuje k sobě. A to i Petra, který se snažil druhé vést a před Bohem skrývat svou nahotu. A Petr je k Ježíši tažen dokonce takovou silou, že když ho Ježíš vyzve, aby přinesli něco ze svého úlovku, sám jde a táhne i všech těch 153 ryb, které nalovili do sítí a které měli ostatní problém utáhnout.

Setkání Ježíše s Petrem a ostatními učedníky však nezačne výčitkou. Ježíš jim prostě řekne: pojďte jíst. A ačkoliv teď učedníci ulovili velké množství ryb, nejsou to jejich ryby, ale je to sám Ježíš, kdo je zde pohostí tím, co jim připravil.

Lucie Endlicherová z rádia 7, která se nad tímto textem v modlitebním průvodci k Aliančnímu týdnu modliteb zamýšlí, pojímá Ježíšovu snídani s učedníky jako takový brunch – což je spojená snídane s obědem. Jako místo, kde se člověk může zastavit, v klidu se najíst, popovídat si, probrat věci do hloubky anebo jen tak poklábosit.

Ježíš, který připravil učedníkům brunch. Přitáhl je k sobě, pohostil je a vytvořil společenství, v němž se jim – v němž se nám vydává on sám. Ježíš a jeho učedníci jsou prostě spolu, ale jinak než byl jen Petr s učedníky na rybách. Vzkříšený uprostřed nich dává vzniknout něčemu novému. Tvůrčímu společenství s Bohem kolem jídla, které je i dnes tak důležité.

Když jsme na setkání farářů diskutovali právě o společenství, poznamenal jeden z mladších kolegů, že se u nich dost změnila podoba biblických hodin. Dále si povídají nad Biblí, ale většinou se již nesetkávají na faře, ale spíše po rodinách, a pokaždé se tak děje kolem společné večeře. A mě se to velmi líbilo, protože mi to připomnělo právě Ježíše, který stoloval s druhými a byl přitom uprostřed nich. V jejich každodenních radostech i starostech i v jejich velkých otázkách.

A jak to máme my, věnujeme dostatek času obyčejným setkáním s lidmi, zastavením, příležitostem k naslouchání i sdílení vlastního života?

A kdy naposledy jsme zažili blízké setkání s Bohem? Co bychom mohli udělat pro to, aby k němu došlo?

Aleš Rosický

Jubilanti

Milada Vrajová
Jiřina Besedová
Milan Kejzlar
Zdeněk Folta

Staršovstvo

- V úvodu večera představila paní Blanka Ammann spolek "oDušu", což je nestátní nezisková patientská organizace, jejímž cílem je podpora zotavení a posílení kvality života lidí se zkušeností s duševním onemocněním, která působí ve Zlínském kraji. Paní Ammann požádala o možnost pronájmu velkého sálu jednou za 14 dní. Staršovstvo souhlasí s tím, že tento pronájem bude poskytován ve středu od 15:00 do 17:00 hodin za částku 200,- Kč za celé dvě hodiny. Smlouva bude uzavřena na dobu do 31. srpna 2026, smlouvu připraví bratr Nejedlý.
- Staršovstvo rámcově projednalo přípravu sborového shromáždění naplánovaného na 29. března 2026: V příštím čísle časopisu vyjde kandidátka na volbu nového staršovstva. Bratr farář Rosický po dohodě se sestrou Krupovou navštíví s kandidátní listinou členy sboru, kteří budou chtít volit na dálku. Do příštího staršovstva budou připraveny všechny příslušné zprávy, které vyjdou ve formě souhrnné výroční zprávy. Staršovstvo podrobně projedná přípravu a průběh sborového shromáždění na své příští poradě.
- Bratr farář Rosický bude mít ve dnech 16. - 22. února řádnou dovolenou.
- Staršovstvo děkuje Diakonii a občůdku Darovánek za spolupráci ve sbírce vosku a svíček pro Ukrajinu.
- Bratr farář Rosický představil možnosti spolupráce s mezinárodní neziskovou organizací HledamBoha.cz, z.s. Bratr farář bude kontaktní osobou s touto organizací za náš sbor.
- Žádost o křest Anny Mucskové a Magdaleny Eklové. První setkání bratra faráře s rodiči obou dětí proběhne v pondělí 9. února.

Slovo na okraj:

Někdy se ptáme, kde se v církvi bere ta snášenlivost a tolerance. Jak to, že mnozí snesou v církvi to, co by jim doma rozhodně vadilo. Možná že odpovědí je následující příběh:

Jistý šadchen, židovský dohazovač, přišel nabízet jistou nevěstu. Nejdříve ji velice vychválil, jaká to bude vynikající manželka, pak ale připustil, že je tu určitý nedostatek, spočívající v tom, že nemá moc velké věno.

Potenciální ženich však okamžitě odpověděl: „To mi nevádí.“

To dodalo šadchenovi odvahu a přiznal, že dotyčná ani není moc hezká.

Dotyčný mladík ale překvapivě hned říkal, že mu to nevádí.

To už bylo i na zkušeného šadchena trochu moc, a tak začal ze sebe chrlit všechny další nedostatky té, kterou nabízel: že je tlustá, hádavá, její bratr je v kriminále, otec zbankrotoval, povídá se o ní, že se tahá s gojema – ale mladík na všechno jen odpovídal: „To mi nevádí.“

Nakonec to sám šadchen nevydržel a na rovinu se zeptal: „Jak je možné, že ti to vůbec nevádí?“

A mladík mu to jednoduše, jednou větou vysvětlil: „No, já o ni totiž vůbec nemám zájem.“

Tak se někdy může stát, že naše domnělá tolerance je ve skutečnosti jen nedostatek zájmu o to, co se v církvi děje.

(Z knihy Tomáše Novotného Minikázání)

Biblické heslo roku 2026

Milé sestry, milí bratři,

biblickým heslem pro rok 2026 je slovo z knihy **Zjevení 21,5b**: „**Hle, všechno tvořím nové.**“

Po takovém zvukném hesle by mohl leckdo chutě sáhnout. Všechno změním, může hezky rezonovat v uších těch, kdo jsou nespokojeni, kdo vidí všechno jako naprosto špatné. Jenže záleží na tom, kdo to říká, a co skutečně nového je schopen vytvořit. Ve Zjevení říká tato slova „ten, který sedí na trůnu“, Bůh sám. Stvořitel a Pán. Na závěr poslední biblické knihy zazní slovo, které nanovo otvírá budoucnost. Boží tvůrčí síly se nevyčerpaly. Ještě neskončil. Přichází, přijde s novou překvapivou iniciativou. Neměla by se nám do toho míchat utkvělá představa o návratu k něčemu, co známe, co jsme zažili, ty staré (dobré) časy. Jako křesťané nežijeme z minulosti, žijeme z budoucnosti. Je Boží, přesahuje naše představy a možnosti. Neznamená to, že se necháme jen tak unášet děním. Neznamená to, že nemůžeme dělat nic. Z Boží budoucnosti lze čerpat sílu a inspiraci: nepodléhat modlám, lži a nečistým způsobům jednání, zachovat víru a odvahu (jak vyplývá z veršů 7 a 8). Je možné už teď žít po spravedlnosti (verš 6) a dávat ve svém životě prostor Božímu tvůrčímu Duchu, Duchu Pravdy, Duchu Kristovu. „Amen, přijď, Pane Ježíši! Milost Pána Ježíše Krista se všemi.“ (Zj 22,20-21)

Pavel Pokorný – synodní senior a Jiří Schneider – synodní kurátor

Udalo se ve sboru

Ekumenické modlitební večery ve Valmezu

Anna Jelínková

Letošní první ekumenické setkání se konalo v našem kostele 13. ledna. Bohoslužby vedl Aleš Rosický a kázal Tomáš Galda z Apoštolské církve.

Kázání měl Tomáš Galda na text Jan 20. 19-29: *Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“* Tomáš, jinak

Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud neuvidím na jeho ruku stopy po hřebecích a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel,

postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

K textu měl 4 poznámky:

- 1) Pochybování je nutné „Všecko zkoumejte, dobrého se držte“ (1 Tes. 5.21). Pokud získáváme nějaké informace, měli bychom si ověřit zdroje, obracet se na moudré lidi, přijímat ovoce Ducha a jednat s pokorou.
- 2) Bůh nás přijímá i s našimi pochybnostmi. Přistupuje k nám se slovy „Pokoj vám“.
- 3) Církev by měla být bezpečný přístav pro pochybující a hledající. Měli bychom dát prostor lidem, aby mohli říci svůj názor.
- 4) Pochybnosti sdělené Bohu mohou zcela změnit naše nitro i okolí.

V další části večera probíhalo vzájemné sdílení a rozhovory mezi účastníky z místních křesťanských společenství při pohoštění v sále.

Druhé ekumenické setkání se konalo v modlitebně Církve adventistů sedmého dne a kázáním posloužil náš farář Aleš Rosický. Jeho zamyšlení jsme využili jako úvodník tohoto čísla časopisu.

Po bohoslužbách následovalo vzájemné ekumenické sdílení u bohatého občerstvení a jako na tomto místě tradičně i volné zpívání za doprovodu kytar a dalších nástrojů.

Třetí ekumenické setkání bylo v modlitebně církve apoštolské, kde kázal katolický kněz Jan Berka na text: Jan 21. 15-19 Když pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mé beránky!“ Zeptal se ho podruhé: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Odpověděl: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Bud' pastýřem mých ovcí!“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, máš mne rád?“ Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: „Pane, ty víš všecko, ty víš také, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce! Amen, amen, pravím tobě: Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech dodal: „Následuj mne!“

„Následuj mne!“

Jan Berka vzpomíná na dívku, která přišla na faru a chtěla si povídat, ale nevěděla o čem. Žije sama, zraněna ve vztahu, absolvovala terapie, setkání s psychologem ... Proč

vlastně přišla? Přes všechnu péči odborníků jí něco chybí. Modlil se za to, aby se jí Bůh dal zjevit. Každý jsme zrozeni z Boží slávy.

Co to prakticky znamená? Má to důsledky pro náš svět. Bůh nás povolává. Povolání u každého člověka je trochu jiné. Snažíme se podle toho žít, ale přicházejí krize. I Petr měl krizi – zapřel. Zakoušíme vlastní slabost. Můžeme slyšet: „To jsou ti křesťané, kteří se tak modlí a pak zradí.“ I my býváme pod tlakem a prožíváme vnitřní zklamání. A Petr se setkává se vzkříšeným Ježíšem. Ježíš znovu přichází s otázkou „Miluješ mě?“ Jedná se o okamžik smíření. Nepotřebujeme speciální vlastnosti nebo vzdělání ale lásku a poslání může pokračovat.

Dívka žila a najednou se jí vše zhroutilo, ale při setkání s Ježíšem se v ní cosi proměnilo. Říkala, že zakusila, že něco je jinak. Ježíš sám přichází jako první za námi. Ježíš přijde a zeptá se „Miluješ mě?“ Nabízí smíření nám všem. Jdi a pomáhej druhým.

Poslední ekumenické setkání se uskutečnilo v katolickém kostele a kázáním posloužil farář církve Adventistů sedmého dne Hynek Dona. Kázání bylo na text Lukáš 24.13 – 35 jedná se o zjevení Ježíše dvěma učedníkům při cestě do Emauz.

Při našich letošních setkáních jsme se zabývali setkáním se vzkříšeným Kristem. Dnešní text vypráví o dvou učednících, kteří šli do Emauz. Šli a vyprávěli si, zažili zklamání. Někdo se k nim přidal. Nepoznali jej, natolik byli zaslepeni zklamáním. Ptal se jich, o čem to hovoří? Ten člověk snad jediný neví, co se tam stalo, proto mu vyprávějí: Jak je možné, že Ježíš tak mocný a oni jej ukřižovali. Byl odsouzen na smrt a my jsme tak doufali v jeho záchranu.

Míváme své představy o světě, ale často se naše očekávání nesplní. Zklamal Ježíš učedníky? Ale nikdo jiný nemohl umřít za hříšníky, tedy i za nás. Máme o Pánu Bohu představy – co by měl udělat. Možná jsme také na nějaké cestě. Kristus nás v pochybnostech nenechává. Jde s námi naší cestu. Když učedníci Ježíše osloví, zastaví se a poslouchají. Až u večeře Páně pochopí, že muž, který se k nim přidal, je Ježíš. Posílení se vracejí, aby se mohli sdílet s ostatními. Pán Bůh má naše osudy ve svých rukou. Prosíme Pána Boha, aby nám otevíral oči a vedl nás do své náruče.

Následovalo bohaté občerstvení a vzájemné sdílení na katolické faře.

Kavárnička...

Antonín Sekyra

Sešli jsme se opět poslední lednovou středu v „naší“ kavárničce. Už jsem myslím psal, jak sem chodím rád. Ač příslušník jiné církve vzpomínám na vřelé přijetí tehdy pana

faráře Hellera, který mi na nesmělou otázku, zda bych nemohl do tohoto společenství přijít, odpověděl: „My jsme otevřeni všem...“ a rozevřel přitom ruce, jako by i gestem chtěl podpořit svou kladnou odpověď.

Dnešní kavárnička byla jak již tradičně velmi zajímavá, a přece v něčem trochu jiná. Poctil nás návštěvou bratr Václav Hrachovec, který ač jménem jako by patřil k nám, slouží ve Slezsku. Jeho poutavé vyprávění, krásné skloubení života a bible, doplněné spoustou skutečných životních příběhů jsme všichni sledovali s nevšedním zájmem. Ochotně odpovídal na kladené otázky, neboť opět se potvrdilo, že svět je malý, a tudíž se i zde vyskytly vazby, které jako by na dálku spojovaly Slezsko a Valašsko. Tradičně bohaté pohoštění jen umocnilo krásnou atmosféru těchto setkání. Protože mne čeká náročná operace kolenního kloubu, byla moje účast na této „Kavárničce“ možná na delší dobu poslední. Tito prostí, přesto vzácní lidé, mně přirostli k srdci, a na další setkání se vždycky nesmírně těším. Vždyť jsou skoro všichni starší než já, a to, jak mě přijali a při každém setkání přijímají, mně vždycky hne srdíčkem. A tak, byť bude nyní v našem setkávání delší proluka, budu na ně myslet a s radostí a pokorou vzpomínat. Přeji všem především hodně zdraví, protože v našich letech je to skoro jediné, ale určitě nejdůležitější, co potřebujeme...

Rozhovor

Takové docela malé ohlédnutí Daniela Hluchého

Milí čtenáři, před časem jsem byl dotázán, zdali bych chtěl nebo mohl o sobě něco vykecat do našeho časopisu. Nejprve jsem se trochu vymlouval, ale pak jsem na to kývl. Inu přirozená mužská ješitnost.

Obdržel jsem pár otázek a začal psát. No a v tu chvíli jsem si připadal, jako bych psal dotazník pro budoucího zaměstnavatele. Tak takhle ne, řekl jsem si. Takových dotazníků a životopisů jsem si už zažil. Tak ať je čtení živější, udělal jsem pár malých změn.

Narodil jsem se na Vsetíně, rodičům žijícím v Hošťálkově. Tam jsem vyrůstal v domku asi z konce 30. let, který si rodiče koupili někdy okolo roku 1948 a který začali rekonstruovat. Před a za domkem byla zahrada a pole, kde se dalo vypěstovat seno, obilí, brambory, řepa.... Na zahrádkách zase zelenina. Prostě to nejdůležitější, co domácnost v té době potřebovala, aby se užívala a splnila povinné dodávky. Maminka i tatínek pracovali tehdy v místní továrně na výrobu nožů – ta se po převratu jmenovala Sandrik a spadala pod závod v Dolných Hamrech na Slovensku, později ji přejmenovali na Rostex a spadala pod mateřskou firmu ve Vyškově. V

Hošťálkové jsem pak žil celých 52 let, než jsem přesídlil do Valašského Meziříčí.

Pokud jde o prostředí, ve kterém jsem vyrůstal a které mne nějak formovalo a dávalo mi představu o mé cestě životem, mohu říci, že bylo barvité. Moje maminka pocházela z evangelické rodiny, která měla kořeny v době pobělohorské a jejíž někteří členové museli po vydání falešného tolerančního patentu a po potlačení nepokojů odejít do vyhnanství do Uher, kde se již nedožili vydání platného tolerančního patentu. Traduje se zde, že doma chránili 2 knihy Postilu a Kralickou bibli před zabavením při razích tak, že je ukrývali pod hnojem. Tyto knihy, ač někde značně poškozené, přežily a jsou uchovávány dodnes jako vzácná rodinná památka. Tradice odkazu víry předků byla hluboce zakořeněna v generaci strýců a tetiček mé maminky, i když se tím nikdo nevychvaloval. A ne náhodou byli někteří z nich nakloněni práci ve Snaze, která si dala za úkol probouzet vlažné evangelíky a získávat lidi, kteří byli mimo církve. Jiní si našli manželky pocházející z baptistických rodin a přešli do této církve, a jeden našel manželku v Církvi bratrské, kam ji též následoval. Tohle promíchání členů rodiny mělo svá pozitiva i negativa. Nakolik se měli sourozenci rádi, natolik „bojovali“ za svou víru při rodinných setkáních a biblickými verši se bili jako udatní rytíři, hájíce barvy svého Pána a Spasitele, avšak vždy na opačné straně kolbiště.

Tatínek naopak pocházel ze smíšeného manželství. Jeho otec římský katolík původem z Hradce nad Moravicí, byl po vzniku Československé republiky coby navrátilší se ruský legionář činný na Slovensku jako člen ozbrojených složek a tam se seznámil se svojí ženou, která byla posluhovačkou a vyznáním evangelického augsburgského. Její otec, tedy můj praděd pocházel ze Zakopaného v Polsku, byl katolík a pracoval jako kočí v Košicích, jeho žena má prababička byla evangelického augsburgského vyznání ze Smrečian u Liptovského Mikuláše. Pěkná to směs, že?

Z mého dětství se mi nejvíce vryla do paměti vzpomínka na moji stařenku z mamčiny strany, která každé ráno si zpívala v kuchyni písničky z kancionálu např. Důvěřuj se v Pána ó duše má... a vlastně nás za pecí spící děti svým zpěvem nenásilně budila. Tato vzpomínka mi vytanula na mysli zejména po smrti mé maminky a pak po smrti mé tety. To jsme si s mojí poslední asi o 5 let starší tetou na tuhle událost vzpomněli a vlastně je to takový odkaz mé stařenky i pro následující generaci, a sice že není třeba leckdy okatého ba i ukřištěného projevu víry (křesťanství), ale že právě tiché spoléhání na Pána spolu s modlitbou přináší ovoce, i když třeba není tolik vidět. A ona skutečně žila tichým životem a příkladně vedla k Bohu své děti.

Má slovenská stařenka mne často brávala na bohoslužby u Zubíků v Hajnušově (údolí Hošťálkové), kam jezdil kazatel Průša z Církve baptistické. Kázání mne nudilo, ale musel jsem sedět a poslouchat. Zato mne přitahovala hra mládeže na kytary a mandolíny, které si on často brával s sebou. Později jsem se na tyto 2 nástroje učil hrát.

A s rodiči jsem chodil každou neděli do místního kostela v zimě, v létě s výjimkou extrémně chladného nebo deštivého počasí. Kostel byl pro mne malého chlapce zajímavý svým oltářem, který svým provedením odkazoval na evangelické augsburské vyznání. To jsem tehdy ovšem samozřejmě ještě nevěděl. Nad stolem Páně byl velký obraz znázorňující Ježíše držícího Petra před utonutím a za ním rybářskou loď. Obraz byl sice

hezký, ale bez nějaké umělecké hodnoty. Zato kazatelna – ta stála za to. Farář se musel vyškrábat nahoru po příkrých schůdcích, což byl poměrně slušný horolezecký výkon. Ne nadarmo někteří faráři z okolních sborů se vyjádřili, že na kazatelnu v Hošťálkové se leze jako na lodní stožár. A když byl farář nahoře, tak musel samozřejmě i dolů. O nic lehčí výkon. Stačilo si přišlápnout talár a pak to mohlo jít stylem „držte klobouky, jedeme z kopce“. Sám jsem si později coby konfirmand vyzkoušel cestu nahoru i dolů, i když bez taláru.

Pod Vrchem u staříčků. Jeden z několika obrázků, které připomínají tuto lokalitu a dnes již neexistující chalupu.

Vrch. Samozřejmě ne každou neděli. Tam jsme byli až do večera. A pak zase pěšky domů tak odhadem 8 km (já absolvoval část cesty tatínkovi na ramenou). Musel mít výdrž nést z pasek malého kluka za krkem. Víím, co říkám. Také jsem tak nosil za krkem svoji starší dceru. Nežřídko se v neděli objevili i staříčkovi sourozenci s rodinami. Dodnes je mi záhadou, jak se to stařence podařilo, že měla pro všechny dost pohoštění. No a také se zpívaly písničky ze zpěvníku i mládežnické písničky, četlo z Bible, vyprávělo, vzpomínalo... ale to už jsou skutečně jen matné obrazy.

Jak už bylo zmíněno, v Hošťálkové byla hodně činná Snaha. A ti, kteří měli opravdový zájem o probuzení, byli dosti aktivní. Pořádali pravidelně zájezdy na sborové dny do Přerova – tehdy tam působil farář Karel Kolmann, do Českého Těšína, kde působil farář Santarius. Ale jezdilo se i blíže do modlitebny Církve bratrské u Valašské Bystřice. To byly pro mne lákavé zájezdy. Na přehradě Bystřičce klouzaly po hladině plachetnice a já malý kluk jsem si mohl oči vykukat. O tom, že bych se nejraději rozběhl k nim, aby mne povozily, ani nemluvě. Naštěstí jsem seděl v autobusu a ten tam nestavěl.

Pokračování v příštím čísle.

A také prostor kostela byl náročný na kvalitu farářských hlasivek. Nebyla žádná sdělovací technika. Navíc fungovala ozvěna. A tak úplně vzadu mnohdy ani nebylo dobře rozumět. Maminka sedávala k mé nelibosti vpředu. Já jako malý kluk jsem ani nevnímal tolik kázání – také mne nebavily květnaté a dlouhé promluvy. Zato na jaře a v létě, když venku okolo kostela šuměly břízy, to bylo něco. Pohyb jejich větví za větru proti krásné modré obloze – hotová hudba přírody a já se na to vždy těšil. A po kostele naše maminka mne dala na starost staříčkům a šlo se k nim pod

Diakonie

Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakonievm.cz

www.valmez.diakonie.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

Benefice muzikálu Adéla ještě nevečeřela

Markéta Vašulínová

V sobotu 10. ledna 2026 uspořádala Diakonie Valašské Meziříčí benefiční muzikálové představení Bernackého ochotnického divadla Bodlák, Adéla ještě nevečeřela.

Úvodního slova se za organizátory ujala ředitelka Diakonie Valašské Meziříčí Lenka Kostelná. Se svými slovy podpory vystoupili také představitelé města Valašské Meziříčí – starosta Robert Stržínek a místostarosta Petr Nachtmann. Celkový výtěžek večera činil 149 749 Kč, přičemž jeho součástí bude také dar ve výši 60 000 Kč, který následně poskytne Nadace Divoké husy. Peníze budou využity na nákup nového automobilu pro terénní službu Diakonie, který pomůže zajistit péči pacientům v jejich domácím prostředí. Velké poděkování patří Bernackému ochotnickému divadlu Bodlák za skvělé vystoupení, všem návštěvníkům za jejich štědrost a sponzorům i partnerům, kteří benefiční akci podpořili.

Denní stacionář Dobromysl – místo pro vaše blízké

Markéta Vašulínová

Na první pohled by se mohlo zdát, že denní stacionář je jen místem, kde senioři tráví čas v době, kdy jejich blízcí pracují, vyřizují své povinnosti nebo si potřebují dopřát chvíli oddechu. Denní stacionář Dobromysl, který provozuje Diakonie Val. Meziříčí, však nabízí mnohem víc.

„Naši klienti nejsou jen pasivními příjemci péče. Podporujeme je v aktivitě a zapojení podle jejich možností. Chceme, aby od nás lidé odcházeli spokojení a s pocitem smysluplně stráveného času,“ říká vedoucí služby Bc. Dana Vajdová.

Stacionář je určen lidem od 60 let, především z Valašského Meziříčí a okolních obcí, kteří mají vlivem věku, zdravotního postižení nebo chronického onemocnění sníženou soběstačnost a potřebují pravidelnou pomoc druhého člověka. Dobromysl poskytuje péči v příjemném, bezpečném a téměř domácím prostředí, s možností zajištění dopravy a s profesionálním přístupem pracovníků, kteří kladou důraz na respekt a podporu samostatnosti. Program stacionáře je pestrý a vždy přizpůsobený individuálním potřebám klientů – od tvořivých a pohybových aktivit a pravidelného trénování paměti přes společné posezení u kávy až po výlety. Často zde vznikají nová přátelství a přirozený pocit sounáležitosti. Pro rodiny klientů pak Dobromysl představuje důležitou oporu a jistotu, že jejich blízcí tráví čas v dobrých rukách.

Pokud máte ve svém okolí někoho, kdo potřebuje více společnosti, podpory a radosti v každodenním životě, přijďte se podívat do Denního stacionáře Dobromysl ve Valašském Meziříčí. Možná zjistíte, že Denní stacionář Dobromysl je přesně tím místem, které pro své blízké hledáte. Pro více informací a individuální poradenství se můžete obrátit na: Diakonie Valašské Meziříčí, Denní stacionář Dobromysl, Bc. Dana Vajdová, adresa: Žerotínova 319/21, Valašské Meziříčí, telefon: 737 391 341, e-mail: stacionar@diakonievm.cz

Závěrem

EVANGELICKÝ KALENDÁŘ 2026

Dobromila Krupová

„Z dětí faráře se bud' stávají faráři, nebo zoufalci“ – citovala rozhořčeně moje dcera po přečtení si citátu na obalu letošního kalendáře. I já jsem reagovala rozzlobeně – znám přece dost dětí z farářských rodin, kteří nepatří ani do jedné z těchto kategorií. Některé jsou i členy našeho sboru. Teprve když jsem četla dále, vztek mě přešel. Na obálce citát pokračuje slovy: „Chtěli jsme zjistit, jaká mezi krajnostmi této s nadsázkou řečené teze existuje zóna odstínů, co všechno na děti z té fary dopadalo, jak byly nebo nebyly šetřeny, jak se to propisovalo do jejich vlastní víry či nevíry. Vyšla z toho vedle psychologických náčrtů otců i historická sonda: začínáme svědectvím o autoritě faráře v době, kdy se první republika zvrhává v druhou, a končíme u dítěte, které začíná rozum brát v době listopadové revoluce.“ (Lydie Mamulová, Michal Plzák)

Malý úryvek z rozhovoru s Pavlem Dvořáčkem:

Pavle, na začátku jsi řekl, že ses nenarodil na faře. Jak to?

Tak, nenarodil. Rodiče sice už dva roky bydleli v Hrubé Vrbce, ale já mám dodnes v rodném listě napsáno Gottwaldov, což už neplatí, protože je to a vždycky byl Zlín. Jenže ani to není pravda. Teprve v šedesáti mi dvě děvčice, co mě na tom Horňácku vozily v kočárku, svěřily zdrcující novinu, že se vůbec nejmenuji po apoštolovi, ale po řidiči Pavlovi. Vezl Blaženku hustou mlhou vstříc mému zrození, Amos v ten večer někde přednášel, a já holt zamlžené světlo světa spatřil v autě u krajnice. O tom u nás doma nepadlo nikdy ani slovo. Už se asi nedozvím, jak to bylo.

Jak jsi prožíval školu?

Valmezu se říkalo Valašské Athény. Město škol a studenstva. I sborový dům byl zamýšlen jako alumneum pro evangelické studenty. V prvním patře, kde jsem vyrůstal, působilo svého času dívčí gymnázium (!). Není tedy divu, že mezi členy sboru bylo i dost učitelů, snad asi třicet.

Tak tos byl privilegovaným žákem!

Jenomže než moje generace stačila dorůst do školních škamen, „museli“ všichni učitelé z církve vystoupit. Zůstal jediný, tělocvikář a ruštinář František Tyralík. A učil dál, ba – na dojíždění co nejdál, aby si nemyslel... Dcera našich kostelníků to jako prvňačka měla vyznavačsky rozhodně náročnější než já kvůli soudružce učitelce, bývalé evangeličce Kračmářové. Na mě, ač z téže fary, si naopak netroufla... Takže máš pravdu, děti z fary to mívaly často jednodušší než ty z podfaří.

Je to opravdu moc zajímavé čtení. Doporučuji si kalendář přečíst – pokud ho nevlastníte, půjčte si sborový, nebudete litovat.

Srdečně zveme:

15. 2.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
		16.00	Chaverut modlitebna adventistů
Host předseda ICEJ Radek Hejret
Téma: Opustil Hospodin
7. 10. 2023 svůj lid?
		17.00	sejití třicátníků
22. 2.	neděle	9.30	bohoslužby s večeří Páně
farář Jan Krupa
25. 2.	středa	9.30	kavárnička pro dříve narozené
1. 3.	neděle	9.30	rodinné bohoslužby
8. 3.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
		16.00	Chaverut u nás
Host teolog Pavel Hošek
Téma: Světlo ukryté do příběhů

Všechny bohoslužby a koncerty jsou vysílány
v přímém přenosu na kanálu YouTube
„ČCE Valašské Meziříčí“

Pravidelný týdenní program

Středa	16.30	biblická hodina
Čtvrtek	14.00	náboženství pro školní děti
	15.45	rodiče s dětmi
Neděle	9.30	bohoslužby a nedělní škola

Bohoslužby v Domově pro seniory:

Neděle co 14 dní ve 14.00 hod. v Seniorparku

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3
757 01 Val. Meziříčí
e-mail: [valasske-
mezirici@evangnet.cz](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)
bankovní účet:
190396260/0300
[http://valasske-
mezirici.evangnet.cz](http://valasske-mezirici.evangnet.cz)
[https://www.facebook.com/
evangelicivalmez](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

Kontakty:

Farář sboru

Aleš Rosický
mobil: 774 099 848
ales.rosicky@evangnet.cz

Kurátor sboru

Martin Fojtů
Mobil: 737 085 870

Pastorační pracovnice

Dobromila Krupová
mobil: 732 343 638
krupova.diak@seznam.cz

Pokladník

Libuše Jelínková
liba.jelinkova@gmail.com

Účetní

Eva Janírková
mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 8. 2. 2026
Příspěvky pro další číslo
přijímá **do 26. 2.** 2026
Anna Jelínková
mobil: 721 935 185
anna@jelinek.eu